

KOLIKO DALEKO SE MOŽE OTIĆI ZBOG LJUBAVI?

POTRAGA ZA MEDVEDOM

HANA GOLD

ILUSTRACIJE: LEVI PINFOLD

Rekli su o ovom romanu:

„Trijumfalan povratak u Ejprilin i Medvedov svet, ovog puta obogaćen najslađim medvedićem.

Prava snežno-zimska avantura.”

Nizrana Faruk, autorka knjige

„Devojčica koja je ukrala slona”

„Nezaustavljiv, dirljiv nastavak prelepog romana.

Preporučicu knjigu svima.”

Karli Sorosijak, autorka knjige „Ja, Kozmo”

„Povratak u Ejprilin i Medvedov svet je kao kad s velike hladnoće uđete u toplu kuću. Čarobno i neprocenjivo.”

Rob Bidalf, autor knjige

„Pinat Džouns i ilustrovani grad”

„Spremite svoje čizme u duginim bojama za najveličanstveniju avanturu! Uzbudljiva priča o ljubavi, nadi i hrabrosti.”

Dženi Pirson, autorka knjige

„Superčudesno putovanje Fredija Jejsa”

„Čista radost... Neverovatno snažna i dirljiva priča.”
Džasbinder Bilan, autorka knjige „Aša i duhovna ptica”

„Hladna priča koja te greje i ispunjava spolja i iznutra.”

Li Njuberi, autor knjige „Poslednji vatreni lisac”

„Prelepa, zadivljujuća arktička avantura, od koje mi je srce poletelo i zapevalo.”

Rašmi Serdešpand, autorka knjige „Nikad ne pokazuj knjigu ti-reksu”

Knjige Hane Gold

POSLEDNJI MEDVED

IZGUBLJENI KIT

PRONALAZAK MEDVEDA

POTRAGA ZA MEDVEDOM

HANA GOLD

Ilustrator: Leni Pinfold

Prevod s engleskog: Aida Bajazet

Naziv originala:
Finding Bear
Hannah Gold
Illustrated by Levi Pinfold

First published in English in Great Britain by HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd., under
the title:

FINDING BEAR

Text copyright © Hannah Gold 2023

Illustrations copyright © Levi Pinfold 2023

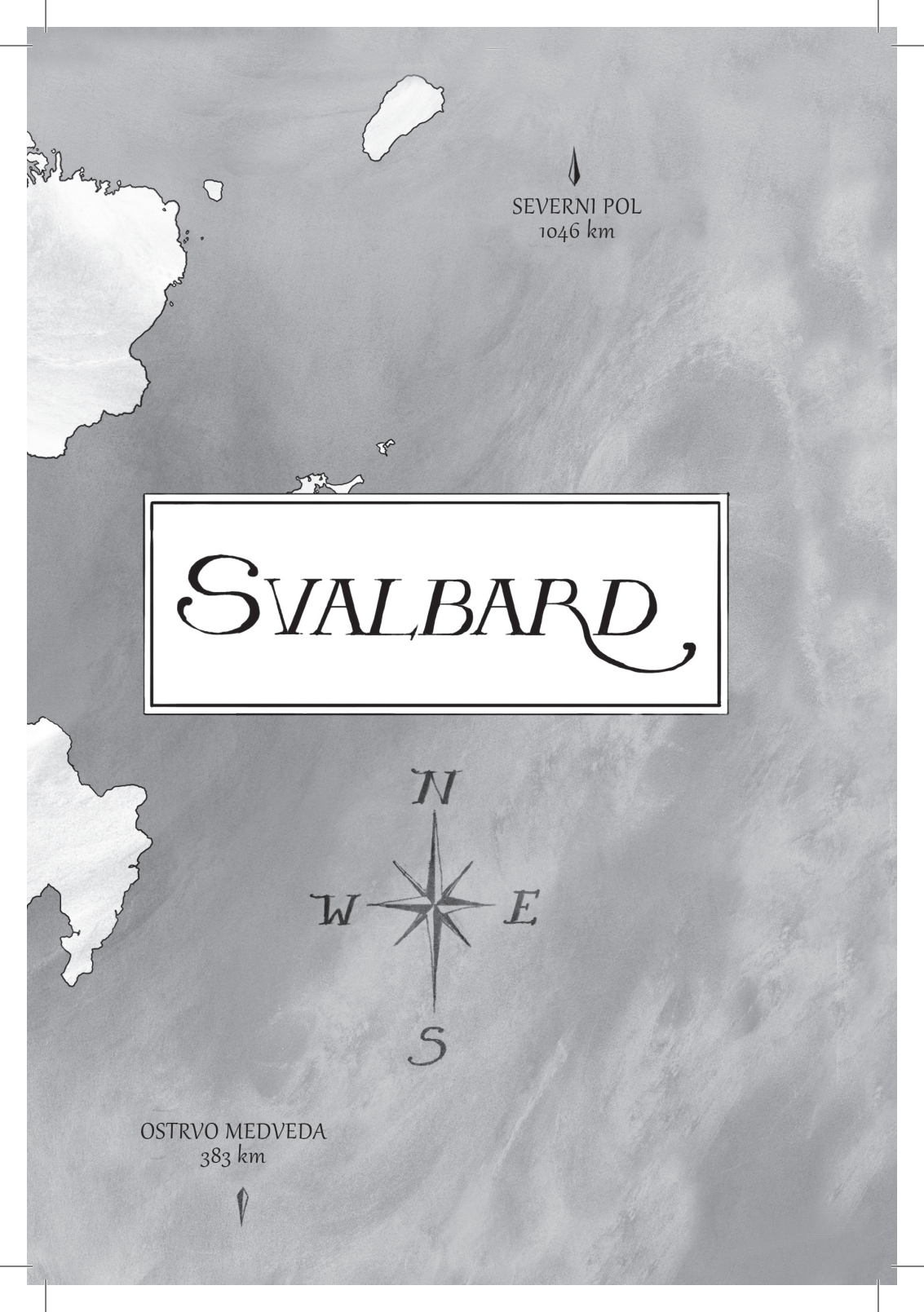
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2023

Hannah Gold and Levi Pinfold assert the moral right to be identified
as the author and illustrator of this work respectively.

Translation © 2024 Propolis Books za srpsko izdanje translated
under licence from HarperCollinsPublishers Ltd

*Ova knjiga posvećena je svima vama
koji ste priželjkivali
da se Medved i Ejpril ponovo sretnu.*

A grayscale map of the Svalbard archipelago. The main island, Spitsbergen, is on the left. To its north are the smaller islands of Jan Mayen and Hopen. Further north is the island of Severn. The word 'SVALBARD' is prominently displayed in a decorative font within a rectangular frame in the center. A compass rose is located in the lower center. Two locations are marked with small black dots and labeled: 'SEVERN POL' at the top right and 'OSTRVO MEDVEDA' at the bottom left. The background of the map shows a textured, possibly ice-covered, surface.

SEVERN POL
1046 km

SVALBARD

OSTRVO MEDVEDA
383 km

PRVO POGLAVLJE

Fotografija

PROŠLO JE TAČNO sedamnaest meseci otkako se Ejpril Vud vratila sa Ostrva medveda i evo je sada – sedi prekrštenih nogu u svom dvorištu, osluškujući zvuk tišine. Neki bi možda rekli da tišina ne može da napravi zvuk, ali ne i Ejpril.

Ona dobro zna da tišina prenosi razne poruke – posebno ako znaš da ih protumačiš kako treba. Osim toga,

dosta više voli da boravi napolju nego unutra. Za nju je ovo dvorište pravo utočište.

Posebno ovih dana.

Kad su se pre godinu i po dana Ejpril i njen tata vratili sa Arktika, oboje su se osećali kao da su zaronili u duboki deo veoma hladnog bazena. Najveće neprijatne promene bile su neprekidna buka i smog od automobila i motocikala, kao i beskonačni smrad njihovih izduvnih gasova. *I ljudi*. Toliko mnogo ljudi posvuda. Gužva, žurba i guranje svakog minuta u danu.

Tata je odlučio da ubrzaju selidu, pa su za manje od mesec dana uspeli da prodaju svoju visoku, sumornu kuću u gradu i pronađu novu, na obali mora, u blizini bake Eplz. To nije bila kuća kakvu bi Ejpril sama izabrala.

Kuća s brojem trideset i četiri u ulici Stirling nalazila se u nizu istovetnih modernih kuća od crvene cigle, svake sa svojim urednim travnjakom i sveže ofarbanom ogradom. Za razliku od njihove stare kuće, a pogotovo od drvene brvnare na Ostrvu medveda, ova je bila puna oštarih, četvrtastih uglova i sjajnih, blistavih radnih površina. Nije bilo čak ni otvorenog kamina za pečenje

pogačica. Umesto njega, tu je bio električni kamin s lažnim cepanicama, koje pocrvene na pritisak prekidača. Ali, tata je izgledao srećno. Zapravo, bio je daleko srećniji nego što ga je Ejpril pamtila godinama unazad, i stalno joj je ponavljao da je ova kuća puno lakša za održavanje od stare.

Međutim, to nije značilo da mora da ostane unutra, naročito ne za ovako lepog predvečerja – kada zalazeće sunce šara nebo narandžastim i zlaćanim nijansama i povetarac joj šapuće čarobne reči kroz drveće.

„Prelepo je”, izgovorila je naglas.

To je još nešto što je donela sa sobom sa Arktika. Naviku da priča sama sa sobom. Ejpril to nije smatrala čudnim. Sve dok drugi nisu počeli popreko da je gledaju.

Srećom, bio je petak, što je značilo da je škola gotova za ovu nedelju i da može da radi šta god poželi. Ovde je tek nekoliko meseci, ali još uvek nije uspela da se oslobodi neprijatnog osećanja da se razlikuje od ostale dece.

Nije pomoglo ni to što je posle njene prezentacije o ugroženosti polarnih medveda – koju je pripremala *čitavu večnost* – većina razreda samo zevala. Kada je

Ejpril pokušala da ih razbudi svojom najboljom medvedom rikom (na koju je bila veoma ponosna), a potom im demonstrirala svoju sposobnost da oseti miris putera od kikirikija sa udaljenosti veće od jednog kilometra, ceo razred joj se smejao, rugajući se i imitirajući brundanje medveda u dnu učionice. Da stvar bude još neprijatnija, učiteljica ju je pozvala sa strane i predložila joj da svoje imitacije životinja ubuduće izvodi izvan učionice.

Ejpril je pokušala što je učtivije mogla da joj objasni da to nije bila *imitacija*, već da je na taj način želela svima da prenese poruku o problemima na Arktiku – baš kao što ju je naučila Liza sa Polarnog instituta. Ali njene reči bile su uzaludne. Od tog trenutka, postala je poznata kao Devojčica Medvedica i, sudeći po nimalo prijateljskom kikotanju druge dece, znala je da ovaj nadimak nije kompliment.

Nije joj mnogo pomogao ni članak objavljen u lokalnim dnevnim novinama.

Jedan novinar je nekako saznao za Ejprilino i očevo putovanje na Arktik i, pošto te nedelje nije bilo drugih

vesti, želeo je da ispriča njihovu priču. Tata nije bio voljan za intervju, ali Ejpril jeste. Iskoristila je priliku da ispriča ljudima koliko su beli medvedi ugroženi i kako im je potrebna pomoć. Takođe, bila je to sjajna šansa da upozori ljude na ubrzano topljenje arktičkog leda. Međutim, kada je članak izašao, u njemu je bilo mnoštvo netačnih informacija, uključujući i njeno ime. Ispalo je da se zove Alis! A najgore od svega, umesto da novinar napiše da je ona spasila Medveda, u članku je pisalo da je kapetan broda obavio najteži deo posla.

Ejpril nije očekivala ni lovorike, ni pohvale, ni čestitanja. Samo je želela da je neko shvati ozbiljno. Pogotovo sada, kada planeti ističe vreme.

„Da sam ja stvarno Devojčica Medvedica”, promrmljala je Ejpril sebi u bradu, „ljudi bi me slušali! I nešto bi preduzeli!”

Vrana koja je sletela na ogradu kao da je zakreštala u znak slaganja.

Ejpril je duboko uzdahnula. Bio je februar i, mada je nekoliko hrabrih narcisa promolilo žute glave, nagoveštavajući skori dolazak proleća, i dalje je bilo veoma

hladno. Uskoro će je tata pozvati da uđe u kuću, zabrinut da ne ozebe ili oboli od gripa. Otkako su se vratili, stalno strepi da će se Ejpril razboleti ili upasti u neku opasnost. Čak i sada, dok sedi ovde, Ejpril zna da on proviruje kroz kuhinjski prozor i gleda gde je ona, što znači da joj je preostalo još samo nekoliko minuta.

Pažljivo je izvadila fotografiju iz gornjeg džepa. To je bilo najsigurnije mesto za nju, ali još važnije, ovde je uvek bila blizu njenog srca. Ovo nije fotografija kakvu većina ljudi nosi u džepu. Na njoj nisu ni mama, ni tata, ni braća ni sestre, ni bake ni deke. Ovo je fotografija nje i odraslog mužjaka polarnog medveda u čvrstom zagrljaju, koja bi većini ljudi delovala neverovatno, ali njoj je bila najdraža stvar koju je posedovala. Fotografija je nastala u pristaništu u Longjerbijenu, na Svalbardu, kada su se Ejpril i Medved rastajali. Bili su toliko prislonjeni jedno uz drugo da je bilo teško razaznati gde se Medved završava, a devojčica počinje. Evo i sada, gledajući u tu fotografiju, oseća kako joj se grlo steže i suze naviru.

„Zdravo, dragi Medvede”, prošaputala je drhtavim glasom.

Medved se polako pomerio u stranu. Kad tamo, iz dubine ledene pećine, dogegalo se na klimavim nogama sićušno pufnasto mladunče.

„Sva sam se naježila čitajući ovaj divan nastavak priče o prijateljstvu devojčice i polarnog medveda. Pustila sam suzu, ali sam i urlikala zajedno s Ejpril.”

A. F. Stedman, autorka dela *Skandar i krađa jednoroga*

„Predivan nastavak priče, koji vibrira emocionalnom istinom.”

Ejsling Fauler, autorka dela *Fireborn*

„Knjiga prepuna ljubavi i nade. Nisam mogla da je ispustim iz ruku. Želim još.”

A. M. Dasu, autorka dela *Boy, Everywhere*

www.propolisbooks.com

9 788682 640226